

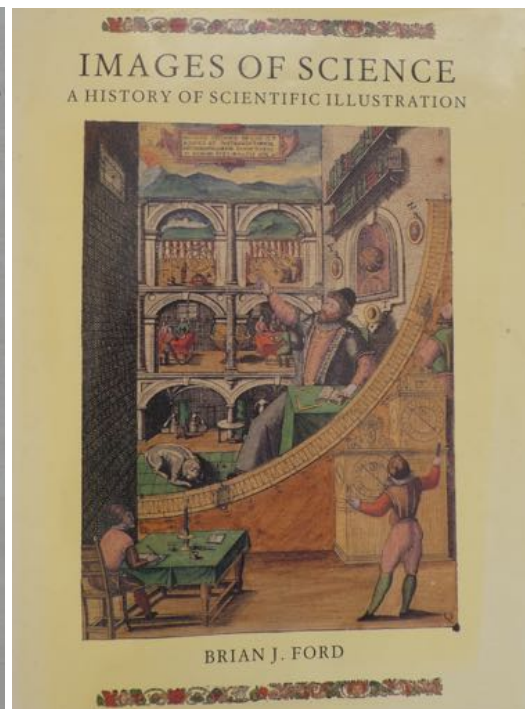
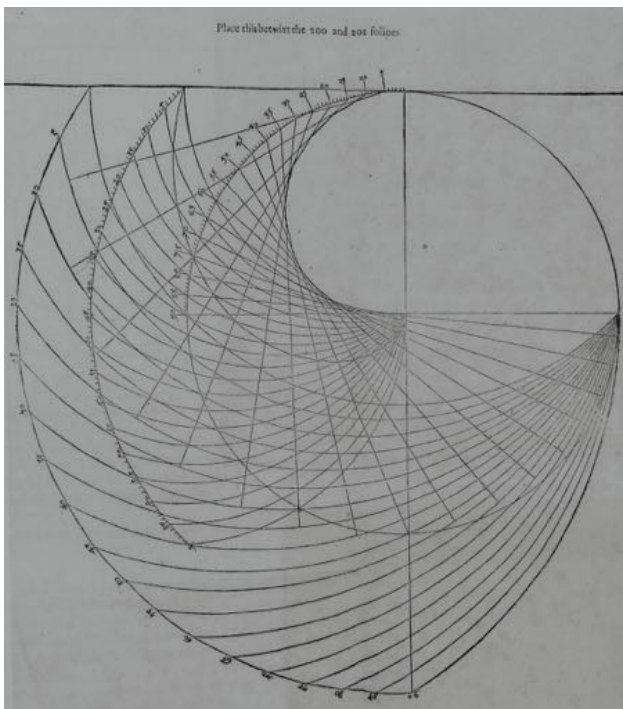
Vers van het mes

Lieve vrienden, familie, collega's, koorleden en bekenden,

Wat kan je als mens doen voor andere mensen in deze tijd? Dat vroeg ik me af terwijl ik in mijn atelier aan het werk was. Toen bedacht ik dat ik misschien wel iets moois aan iedereen kan geven, al is het maar digitaal. En daarom heb ik een klein project van mijn laatste uitgesneden papierwerk gemaakt waarbij ik jullie graag eens door het hele proces van zo'n werk loods. Een beetje afleiding voor iedereen die thuis zit. Ik hoop dat ik jullie er een plezier mee doe.

Het idee

Al enige tijd maak ik vooral uitgesneden tekeningen. Mijn inspiratie haal ik vaak uit (cel)biologie of wetenschap. Zo ook deze keer. In een boek over de geschiedenis van wetenschappelijke illustraties vond ik een tekening die me aansprak om zijn strenge geometrische vorm, iets wat in mijn eigen werk overigens niet vaak voorkomt. Maar dit keer vond ik de vorm zo mooi omdat het allemaal om cirkels en gebogen lijnen ging en daar houd ik erg van. De afbeelding was een schematische voorstelling van het magnetische veld van de aarde, door William Gilbert (1546-1603) opgenomen in zijn boek *De Magnete* uit 1600.

Het Proces

De afbeelding in het boek was op bescheiden formaat en ik moest een manier vinden om hem op grotere schaal over te zetten. Ik gebruik nooit een projector omdat ik altijd vanuit mijn fantasie werk, maar in dit geval wilde ik wel uitgaan van de bestaande tekening. Dus moest ik het uit de losse pols proberen. Met liniaal zette ik een kruis op het papier, drie keer zo groot als het origineel. Zonder passer moest ik uit de vrije hand de cirkels trekken, een diameter van meer dan

50 cm. Normaal schets ik dat wat ik ga snijden nooit helemaal voor in potlood, maar in dit geval moest het wel. De kans dat ik mis zou snijden was anders veel te groot. En zo tekende ik de eerste laag op crèmekleurig papier. Daarna begon het snijwerk waar ik heel wat mesjes van verschillende

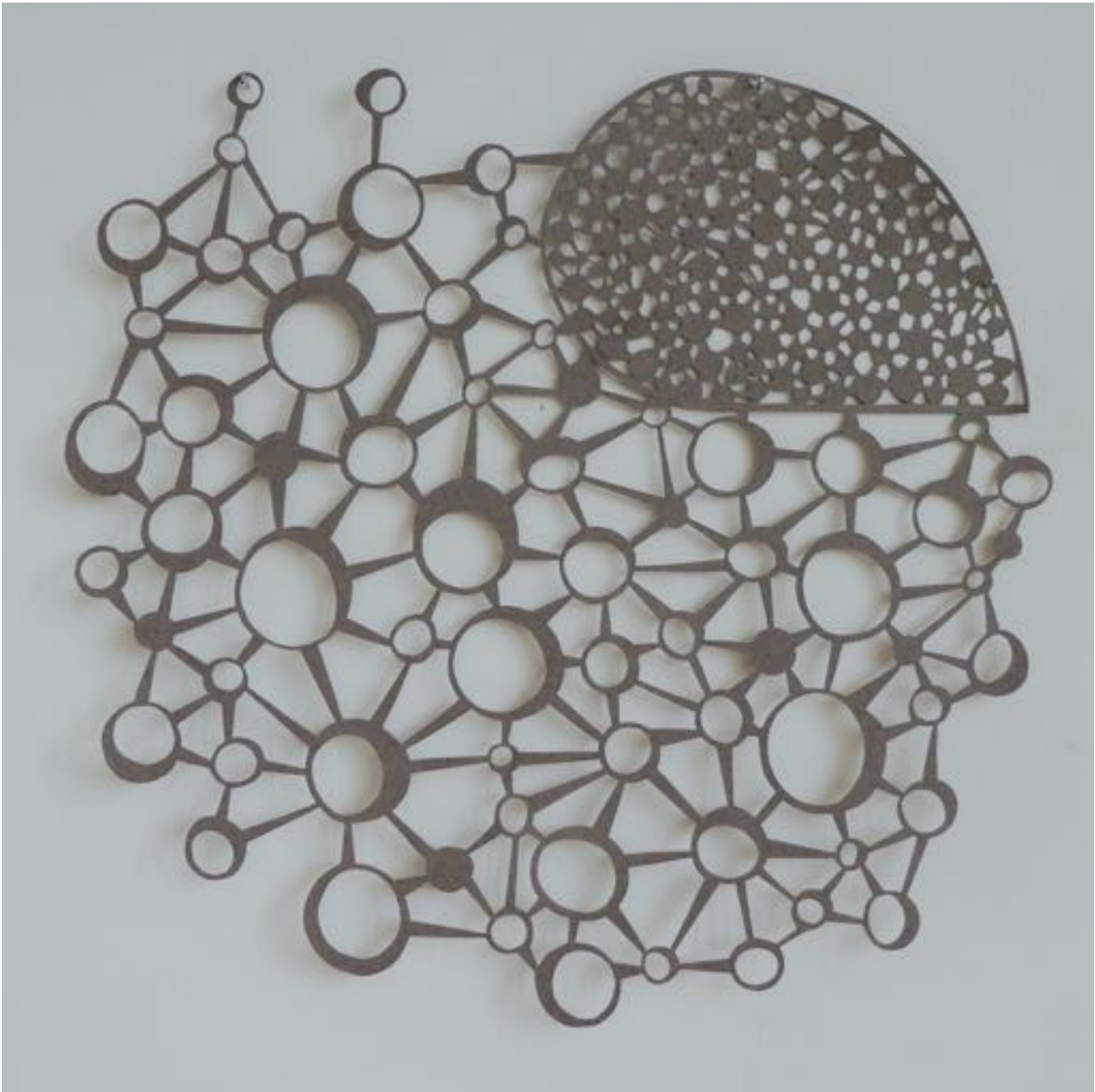

grootte aan op heb geofferd. Bij andere tekeningen varieer ik het formaat van de verschillende lagen, maar bij dit werk wilde ik de twee lagen passend maken. Nadat de eerste laag helemaal klaar was tekende ik de omtrek en de twee grotere uitgesneden vlakken op grijs papier. Grijs

gecombineerd met crème leek me een mooie samenhang tussen de twee gelijke vormen opleveren. Te veel contrast in kleur zou ze uit elkaar trekken.

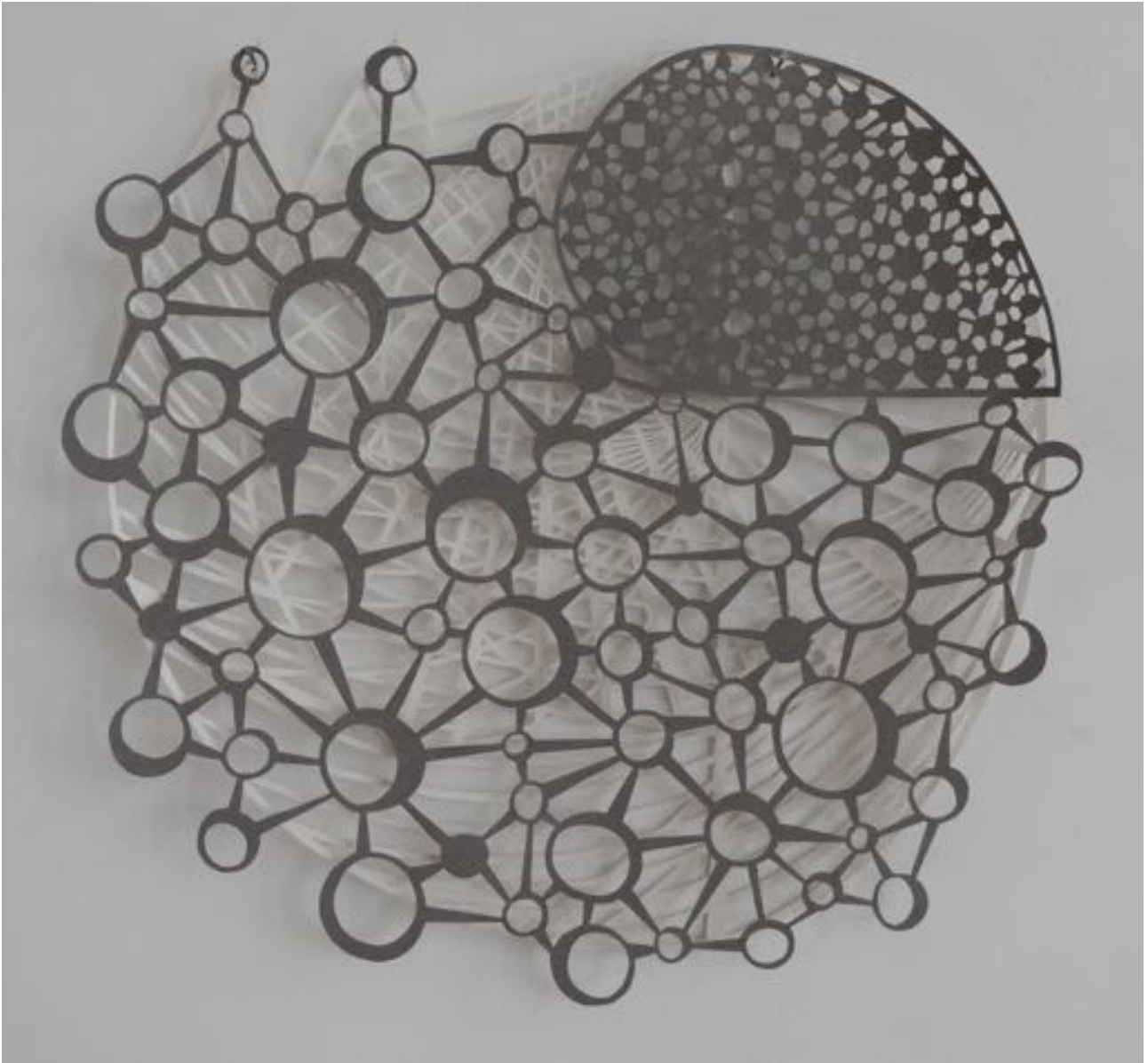

Uiteraard moet zo'n tweede laag qua beeld wel een contrast vormen, hoewel het een relatie moet blijven hebben met de eerste laag. Aangezien de eerste laag zo streng was, moest de tweede een beetje speelser zijn, maar toch 'wetenschappelijk'. Nu ga je niet boven het papier zitten bedenken welke structuren je toe gaat passen, dat komt toch spontaner tot stand. Ik krijg vaak ideeën als ik in bed ligt, vlak voor ik in slaap val. Bij nuchter daglicht kun je dan nog altijd verder denken en het uitkristalliseren. Bij deze tekening kreeg ik associaties met hemellichamen en moleculen. Nu ben ik natuurlijk helemaal geen wetenschapper, had vroeger alleen onvoldoendes voor scheikunde, dus ik moet het van mijn fantasie hebben en daar verlaat ik me dan ook met plezier op. Zodoende wordt het geen illustratie maar een vrij werk. Dus sneed ik de tweede laag alsof het moleculaire verbindingen waren. Achter het lijnenspel van de bovenlaag werden ze opener en achter de twee open vlakken rechtsboven werden ze verdicht – dus ook in de tweede laag opnieuw een contrast.

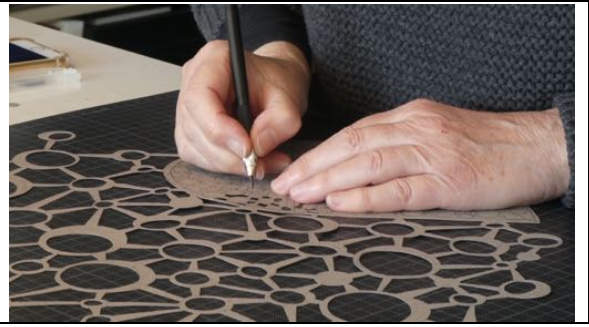
Nu is het verrassende van het werken met verschillende lagen dat je ook kun spelen met de lagen zelf – je kunt ze anders naast elkaar ophangen en je kunt de lagen variëren. Nu gaat het om twee lagen dus er zijn vier mogelijkheden: crème naast grijs, grijs naast crème, crème over grijs of grijs over crème. Ook speelt de achtergrondkleur een rol of de achtergrond zelf (bijvoorbeeld een behangstructuur of decoratief behang of hout, etc.). Bij drie lagen is de variëteit al veel groter, namelijk zestien varianten. Daar heb ik al een aantal tekeningen met gemaakt, dus daar ga ik nog wel eens mee spelen.

Er wordt me vaak gevraagd hoe lang je nou over het maken van zo'n werk doet. Dat is heel moeilijk te zeggen. Ik begin en hou helemaal niet in de gaten hoeveel dagen ik er mee bezig ben. Het zou me vreselijk remmen als ik ging klokken. Dat het veel werk is zal niemand verbazen. Wel merkte ik deze week dat het me een uur kostte om de grijze laag schoon te gummen. Dat wist ik toevallig precies want ik luisterde naar een podcast die precies een uur duurde. Vandaar!

Met vriendelijk groet van

Tonie van Marle